

Hồi 84-85**Anh Hùng Quân Tử Dễ Biết Nhau****Trừ Hại Cứu Dân Cùng Hiệp Lòng**

Tiểu hành khát tợ hồ như xưa nay chưa nghe ông mình nói đến hai tiếng "gây họa" cho nên cảm thấy hứng thú, một lúc hỏi lại :

- Lão gia gia cháu gây họa gì ?

Lão hành khát lắc đầu chặc lưỡi :

- Đại họa, đại họa !

- Lớn chừng nào !

- Ái dà, nếu có lớn chừng nào thì nó lớn chừng ấy !

Nghe một lão một tiểu hành khát đối đáp với nhau những lời này, Bạch Vân Phụng bất giác phì cười.

Tiểu hành khát cúi đầu nhìn xác chết dưới chân mình, nói :

- Lão gia gia ạ, đừng ấp úng nữa, chỉ mới mấy chén rượu chưa đủ hứng đã bị tên này làm cụt mất.

- Í, đại họa lâm đầu mà người còn tiếc mấy giọt rượu kia ư ?

Tiểu hành khát "ồ" một tiếng, nhún vai nói :

- Chỉ mấy con rùa này đáng gì, sao ông đem chuyện hạt mè xem bằng cái vung ?

- Ái dà, ta không nói bọn chúng.

Nghe đến đây tiểu hành khát cảm thấy bất ngờ, trở mắt nhìn lão hành khát hỏi :

- Vậy ai chứ ?

Lão già quay đầu nhìn Đồng Thiên Kỳ nói :

- Lần này thì đắc tội lớn với vị danh chấn Trung nguyên- Đồng Thiên Kỳ !

Đồng Thiên Kỳ ngớ người, không ngờ bọn họ nói chuyện hồi lâu rồi đổ lên người mình. Tiểu hành khát thì giầy nẩy lên la lớn:

- Không có nha, cháu giúp Đồng đại hiệp bớt một tay mà.

Lão hành khát không đợi Đồng Thiên Kỳ lên tiếng, đã nói :

- Thế cừu tại cục, người ta tự tính, ai bảo người giúp bao giờ chứ ?

Lần này thì tiểu hành khát chừng như hiểu ra nên không nói gì, cứ đưa mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ không dứt.

Lúc này Bạch Vân Phụng chừng như sợ Đồng Thiên Kỳ bất mãn chàng tiểu hành khát này, bèn bước đến bên cạnh nói :

- Toàn Phong đại hiệp khéo đùa !

Lão hành khát mặt biến sắc, quả nhiên cái biệt danh "Toàn Phong cái" đã từ lâu bị quên lãng, không ngờ lần này bị một tiểu cô nương nhận ra.

- Cô nương nhận ra tôi là Toàn Phong Cái ư ?

Đồng Thiên Kỳ chen vào cười nói :

- Đương nhiên chẳng riêng gì cô ta, mà ngay tại hạ cũng biết được !

- Do đâu ?

- Chính bằng vào thân pháp của lệnh đồ !

Vừa nói Đồng Thiên Kỳ vừa chỉ tay vào gã tiểu hành khát.

Toàn Phong Cái gật đầu nói :

- Vân Không sư huynh nhất định từng nhắc đến lão ăn mày ta.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu đáp :

- Toàn Phong đại hiệp du thế ngoại cảnh, không tranh cùng thế nhân, Vân Không đại sư từng nhắc lời khâm phục.

Toàn Phong Cái quay người vớ lấy chén rượu uống ực một hơi, nói :

- Chớ nhắc, chớ nhắc, năm xưa nếu lão phu không tỵ thế sớm thì chỉ e không có ngày như hôm nay cố hữu đều vong tận !

- Nhưng Toàn phong đại hiệp vẫn khỏe mạnh ở thế gian...

Đôi mắt sắc dài bỗng quắc lên, Toàn Phong Cái đột nhiên vung tay đánh âm một cái vỗ mặt bàn nói :

- Người châm chọc lão ăn mày ta đấy ư ?

Đồng Thiên Kỳ xua tay cười nói :

- Đồng mõ không dám, chỉ là cảm thấy lần này Toàn Phong đại hiệp trung nhập giang hồ thị phi có điều thất thường !

- Ô, chẳng lẽ người nhập cuộc được, lão ăn mày ta thì lại không thể ?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu buồn buồn nói :

- Giang hồ thị phi vào dễ ra khó, tôn giá giữ thân thanh khiết được đến giờ này thực hiếm thấy, ngôn bất tận ý, Đồng mõ chỉ nói bấy nhiêu.

Toàn Phong Cái trầm ngâm hồi lâu thở dài nói :

- Thực ra cách nghĩ và nhìn đời của lão ăn mày ta đã thay đổi từ mấy mươi năm lại đây.

Thấy lão già đã ngoan cố vậy, Đồng Thiên Kỳ bất đắc dĩ cười hỏi :

- Vậy Toàn Phong đại hiệp đặt định kế hoạch thế nào ?

Từ đầu đến giờ lắng nghe, bấy giờ tiểu hành khất bỗng chen vào nói :

- Sư phụ tôi định sau khi gặp được Đồng đại hiệp thì sẽ liên thủ hành động.

Đồng Thiên Kỳ khựng người đưa mắt nhìn Toàn Phong Cái chàng nghĩ một câu này làm tổn thương vinh dự tôn trưởng của lão ta, nhất định sẽ nổi giận. Nào ngờ chuyện nằm ngoài suy nghĩ của chàng, lão già gật đầu nói:

- Không sai, Đồng Thiên Kỳ hửn người thừa nhận! Ài, sóng trường giang lớp sau xô lớp trước, lão ăn mày ta lực già trí suy một mình đảm đương không nổi, lão ăn mày có giúp được cho Đồng đại hiệp cũng chỉ là kinh nghiệm mà thôi!

Đồng Thiên Kỳ không ngờ lão ta nói ra những lời tự khiêm quá mức như vậy, bất giác nghiêm mặt nói :

- Toàn phong đại hiệp không nên quá khách khí

Toàn Phong Cái lắc đầu đáp :

- Lão ăn mày ta bình sinh chẳng biết khách sáo là gì, luận về võ công thì ta không thua kém gì Vân Không đại sư, nhưng chẳng thể nào bì kịp Tứ Lão và Đồng thiếu hiệp.

Nghe thế, Đồng Thiên Kỳ không biết nói thêm gì, lão hành khất tiếp ngay:

- Do vậy, lão ăn mày ta cùng người hành sự, lấy trí lực của người cộng với kinh nghiệm của ta, thì mới có thể trường thanh giang hồ hỗn trọc này.

Bạch Vân Phụng thấy tình thế lúc này mà có thêm một người giàu kinh nghiệm giang hồ làm đồng bạn thì càng hay, bèn nói :

- Vậy thì phái phiên nhiều tiền bối bọn ba.

Toàn Phong Cái tuy không biết thân thế của Bạch Vân Phụng, thế nhưng thấy nàng có thể thay Đồng Thiên Kỳ nhận lời thì đủ thấy giữa nàng và Đồng Thiên Kỳ tất có mối quan hệ sâu khác thường rồi. Bấy giờ lão vui mừng nói:

- Nhất định là vậy ?

Bạch Vân Phụng đã nhận lời thì Đồng Thiên Kỳ không thể cãi lại, bèn cười cười nói :

- Thế thì mời Toàn Phong đại hiệp dùng rượu tiếp, những chuyện còn lại sau buổi cơm chúng ta bàn tiếp.

Tiểu hành khát chừng như nóng nảy không kiên nhẫn được, chen vào nói :

- Lão gia gia, ông còn ăn nữa sao ?

Toàn Phong Cái nghe răng cười, hỏi :

- Người không chờ được sao ?

Tiểu hành khát hơi lúng túng, ngượng ngập nhìn Đồng Thiên Kỳ nói :

- Thực tình tôi không chờ đợi được, trời hôm nay lạnh quá, cần phải động tay chân may ra mới khỏi chết cóng !

Đồng Thiên Kỳ thực ra cũng không muốn ăn nữa, bèn nói :

- Tôi định trước hết xử lý chuyện ở đây rồi đi Đại Cung hồ gặp "Cung Hồ quỷ tẩu" không biết nhị vị ở đây hay là cùng đi ?

Không đợi Toàn Phong Cái mở lời, tiểu hành khát đã nói :

- Nếu ở lại đây thì đâu công bằng, nói thực người ta vào chỗ nguy hành sự, mình an nhàn ở đây coi sao được !

Vừa nói chàng ta vừa nhướn mày làm điệu rất vui mắt, Đồng Thiên Kỳ cảm thấy mến thiếu niên khôi ngô tư chất tuấn mẫn này, bèn cười nói :

- Vậy chúng ta cùng đi.

Toàn Phong Cái đột nhiên lên tiếng :

- Chúng ta không thể cùng đi.

Tiểu hành khát là người cảm thấy bất ngờ nhất, đôi mắt mở lớn nhìn lão sư phụ mình, hỏi :

- Lão gia gia, như vậy không được, cháu phải tranh lắm mới có được quyền bình đẳng này, ông sao lại vứt bỏ ?

Toàn Phong Cái nghe răng cười hì hì :

- Người biết gì chứ ?

Nói rồi quay nhìn Đồng Thiên Kỳ tiếp:

- Bọn chúng đã sớm có sự chuẩn bị, mỗi bước chân của người đều bị chúng ngầm cản trở, chúng ta không thể không thận trọng hành sự.

Đồng Thiên Kỳ chau mày nói :

- Ý Toàn Phong đại hiệp nói chúng ta cùng đi nhất định ứng phó không lại chúng?

- Ừm, cũng có thể nói như vậy, nhưng vấn đề không phải là võ lực.

Đồng Thiên Kỳ suy nghĩ một hồi vẫn nghĩ không ra ngầm ý trong câu nói của lão, mê hoặc nói:

- Ý Toàn Phong đại hiệp thực tình Đồng mỗ không hiểu !

- Khà khà... đương nhiên, đương nhiên! Chỉ hỏi thế này, người có biết mục đích chúng bắt gom phụ nữ lại làm gì không ?

Đồng Thiên Kỳ ửng mặt lên, gật đầu nói:

- Chính vì nguyên nhân này mà Đồng mỗ quyết khử bọn chúng.
- Ủm, bọn chúng vì sao không vào thôn trang mà chỉ ở đầu thôn?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói :

- Điều này thì tại hạ không biết.

Toàn phong Cái cười khanh khách :

- Í, vậy thì người mà đi thì nhất định trúng kế chúng !

Tự hồ như nghĩ Toàn Phong Cái nói hơi quá, chàng cười cười nói :

- Đồng mỗ vẫn chưa hiểu ra hết.
- A, vậy người có dũng khí để giết người vô tội ?

Đồng Thiên Kỳ chừng như hiểu ra vấn đề nhú mày hỏi :

- Chẳng lẽ chúng dùng những phụ nữ vô tội kia làm bia đỡ tên ?

Nào ngờ Toàn Phong Cái gật đầu nói :

- Có lẽ vì người đánh giá thấp mình cho nên không biết rằng trong võ lâm có nhiều người khiếp sợ mình, thử nghĩ xem Tứ Lão còn không dám xuất diện đối đầu với người, thì Nhật Nguyệt Bang có lý nào dám cùng người động chiến. Bọn chúng đã phân đội đón đầu tập kích người, thì còn thủ đoạn bỉ ổi nào không dám hành động ?

- Nhưng... bọn chúng ở đầu thôn, làm sao đoán được chúng ta sẽ ngang qua đó ?

Toàn Phong Cái cười nói :

- Thế nhân có ai không sợ chết, các người. không đi ngang qua đó lại càng là một chuyện chúng cầu cũng không thấy !

Bạch Vận Phụng khi ấy chen vào hỏi :

- Cầm đầu bọn kia là nhân vật nào, tiền bối biết chứ ?
- Chính là "Cô Sơn Giao" Thôi Minh.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói :

- Đến chủ trì phân đà Bạch Dương mà cũng điều động đến đây Nhật Nguyệt Bang đưa tin nhanh thật..

Toàn Phong Cái cười lớn nói :

- Bỏ câu đưa tin, tốc độ đương nhiên nhanh hơn người rồi, thế nhưng để điều động được nhân thủ trong bốn tháng này các phân đàn lớn nhỏ của Nhật Nguyệt Bang hầu như đều bị náo động.

- Ừm, như vậy cũng được.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu đồng ý, rồi nói với Toàn Phong Cái:

- Tiền bối thấy chúng ta nên làm thế nào ?

- Chia hai mà đi, người thấy thế nào ?

- Đồng mõ cũng đồng ý vậy, chúng ta chính diện dụ địch, Toàn Phong đại hiệp và lệnh đồ vòng sau lưng giải cứu những người kia.

- Hô hô, chính trúng ý lão ăn mày ta !

Tiểu hành khát nôn nóng, xoa tay giục :

- Bàn bạc rồi, chúng ta đi thôi.

Toàn Phong Cái cản lại :

- Hãy chậm.

- Còn gì nữa ?

Toàn Phong Cái chỉ vài ba cái xác :

- Đem thứ thối tha này vứt sông, sau lưng tử điểm cho hà bá ăn !

Tiểu hành khát không muốn chậm trễ thời gian, chẳng nói tiếng nào, liền động thủ đem ba cái xác lụi sau bờ sông hậu quán, xong đâu đó phủ tay nói :

- Rồi !

Toàn Phong Cái đến trước mặt bai gã tiểu nhị co ro trong xó cửa, nói :

- Tính tiền toàn bộ cả ba hai bàn.

Tên tiểu nhị run rẩy đáp :

- Ngài chưởng quầy có dặn không... không tính tiền, xin... các vị khách gia... tự nhiên...

Đồng Thiên Kỳ hỏi :

- Vậy chưởng quầy các người đâu ?

- Bẩm thiếu gia, chưởng quầy... đi vào trong thôn báo tin vui.

- Tin vui ư ?

Toàn Phong Cái cười ha hả nói :

- Không sai Đồng Thiên Kỳ người giờ đã trở thành vị cứu tinh của họ..

Nói rồi cũng móc tiền ra đặt lên bàn hai lạng, thúc giục :

- Chúng ta đi thôi.

Dứt lời liền lướt người ra cửa, nhanh như lưu tinh.

Tiểu hành khất cũng liền phóng theo, Đồng Thiên Kỳ lấy ra một nén bạc đặt tiếp trên bàn, rồi giục :

- Vân Phụng, chúng ta đi !

Hai gã tiểu nhị vội la lên :

- Khách gia, quá nhiều !

Nhưng bọn Đồng Thiên Kỳ đã vọt người ra cửa biến mất.

Bên ngoài hàn phong vẫn rít qua, nhưng cảnh quang có khác, ở trước cửa mỗi nhà giờ đây có vài ba người đều ngóng mắt nhìn về hướng "Lưu Tiên" tử điểm.

Bạch Vân Phụng nhú mày quay nhìn Thiên Kỳ hỏi nhỏ :

- Bọn họ chờ gì vậy ?

Không đáp lời, Đồng Thiên Kỳ nói :

- Chưởng quầy đưa tin thật nhanh.

Như hiểu ra, Bạch Vân Phụng ửng hồng hai má, nói :

- Bọn họ cứ nhìn vậy thực ngượng chết !

Đồng Thiên Kỳ cười cười đáp :

- Giết người nàg không sợ, sao lại sợ họ nhìn ? Chớ quên trong lòng họ đang kỳ vọng vào chúng ta.

Nói rồi cả hai sát vai nhau phóng chạy về hướng đầu thôn

Trước một cửa nhà, câu đầu tiên bọn họ nghe lọt :

- Thiếu niên tuấn nhã phong nho như vậy mà có thể giết người sao ?

Lại một giọng khác già nua vang lên :

- Này không nghe Vương chưởng quầy nói sao, anh ta đến động cũng chẳng buồn động tay, vậy mà hai tên ác bá đều bị đũa cấm tay lên bàn. ái dà, ta xem chỉ có tiên thuật !

Giọng trung niên lúc đầu nói :

- Đại thúc à, chẳng phải tiên thuật gì đâu, đó chỉ là môn võ công tuyệt học. Năm ngoái thôn ta có tên mãi võ bán thuốc đến đây từng nói trên giang hồ có nhân vật tên là Huyết... Huyết. A, à ! Đúng rồi, Huyết Kiếp Thủ, võ công xuất thần nhập hóa.

- Ừm, ừm mà Vương chưởng quầy hình như cũng nói người này chính là Huyết Kiếp Thủ, người có biết anh ta bao nhiêu tuổi không ?

- Hình như chừng hai mươi, í... nhìn thiếu nữ bên cạnh anh ta xinh đẹp như tiên kìa !

Bạch Vân Phụng nghe lọt những lời này thì mặt ửng đỏ đến mang tai, nép người bên cạnh người yêu, cả hai phút chốc đã đến đầu thôn.

Cách ngoài hai mươi trượng là một dải đất cao chạy nằm ngang thôn trang trồng đầy bách tùng xanh rì, nổi cao lên trên hết lại là một tòa lầu nguy nga với biển hiệu "Thần Tinh lầu", đây chính là tửu lầu lớn nhất và nổi tiếng nhất của vùng này.

Dưới bậc thềm lúc này có bảy tám hán tử tuổi tác không đồng nhau, người nào tay cũng lăm lăm gươm đao mắt nhìn chăm vào bọn Đồng Thiên Kỳ như phùng đại địch.

Đứng trên bậc thềm lại là một lão già tuổi có đến thất tuần, tóc râu bạc trắng, nhưng chính chiếc thọ đở ửng nhô cao ở trán đã làm mất hết vẻ phương phi quắc thước vốn có, lão khoanh tay ngạo nghễ đứng nhìn về hướng Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ vừa nhìn thấy vậy cười nhạt nói nhỏ :

- Bọn chúng đưa tin nhanh thật !

Bạch Vân Phụng nhỏ giọng nói :

- Không biết Toàn Phong Cái đã ra tay chưa, chúng ta cứ đi tiếp chỉ sợ...

- Nhưng nếu cứ lừng khừng lại đây thì chúng tất sinh nghi, cứ đi !

Nói rồi chàng kéo tay Bạch Vân Phụng đi tiếp.

Thoáng chốc bọn họ đã đến trước tửu lầu, chỉ cách bậc thềm chừng một trượng, Đồng Thiên Kỳ dừng chân lại thản nhiên lên tiếng trước :

- Thực phiền các vị chờ lâu !

Lão già trán thọ "hừ" một tiếng lạnh lùng, nói:

- Đồng Thiên Kỳ, người không thấy người tự tìm đường đăng môn là một hành động ngu xuẩn sao ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt. đáp :

- Tôn giá trước khi buông câu này hẳn từng cân đo lực lượng của mình nặng bao nhiêu cân ?

Lão già ngửa mặt cười lên kha khả vẻ tự tin nói :

- Ha ha ha... Đồng Thiên Kỳ, nếu luận võ công thì "Cô Sơn Giao" Thôi Minh xác thực không phải là đối thủ của ngươi, thế nhưng...

Đồng Thiên Kỳ không đợi lão tiếp, nói ngay:

- Cánh tay Huyết Kiếp Thủ vươn đến đây thì ở đây không tồn tại sự sống, nếu tôn giá là người sáng suốt hẳn không chờ đợi Đồng mỗ !

- Ha ha ha... Đồng Thiên Kỳ, lời lão phu còn chưa nói hết kia mà ? Công lực lão phu tuy không bằng người, nhưng nói dụng thủ đoạn thì e người kém xa lão phu đấy !

Nói rồi lão đắc chí cười lên hắc hắc mấy tiếng, tiếp :

- Người thử xem xem!

Chỉ lo Toàn Phong Cái chưa đắc thủ, cho nên Đồng Thiên Kỳ không vội động thủ, nhất thời chưa đáp lời lão ta.

Cô Sơn Giao thấy thế thì tưởng chàng sợ, bèn cười lớn đắc ý :

- Ha ha ha... Đồng Thiên Kỳ, hẳn người đã biết rồi nhỉ ? Thế nhưng lão phu vẫn muốn cho người xem trước thử xem sao?

Nói rồi lão trầm giọng quát lớn :

- Đẩy chúng ta !

Bạch Vân Phụng nghe vậy thì mặt biến sắc cứ chăm nhìn ngay cửa ra vào tửu môn, nhưng một hồi vẫn không thấy bóng người nào xuất hiện.

Cô Sơn Giao mặt thoát biến sắc :

- Đẩy chúng ra, bây nghe không chứ ?

Bên trong tửu lâu vẫn tuyệt nhiên không một động tĩnh.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mắt cười một nụ cười lãnh bạo, từ từ cởi bỏ tràng bào bên ngoài ra

(thiếu 1 đoạn)

Cô Sơn Giao đã thụt lùi mấy bước, bất chợt nhận ra từ sau lưng đã xuất hiện hai người hành khất, biết bọn người này chính vừa rồi đã ngấm lén vào trong tửu lâu phá hoại âm mưu của mình. Lòng lão tức anh ách, nhưng tình thế đã rất gấp, có muốn thoái lui cũng không còn được nữa, lão gầm lên :

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu phải nhắc người câu "chớ bức chớ đến đường cùng !"

Đồng Thiên Kỳ khước mắt ánh lên sát cơ, cười gằn nói :

- Người định đem thói chó cắn càn ra dọa Đồng mỗ đấy ư ?

Cô Sơn Giao giận tái mặt, nói :

- Lão phu xưa nay chưa hề để ai bức bách, nếu người còn bức tới thì lão phu quyết một phen sống mái với người !

Đồng Thiên Kỳ ngửa mặt cười gằn mấy tiếng :

- Hảo, vậy thì để Đồng mỗ thử xem !

Dứt lời chàng sấn lên mấy bước nữa, thoát trông chỉ thấy chàng còn cách lão ta chừng mấy bộ, thế nhưng vẫn chưa ra tay, thực ra Đồng Thiên Kỳ chỉ bức lão tới khiến lão ta phải động thủ trước mà thôi.

Cô Sơn Giao thấy bí đường bèn tức giận hét dài một tiếng :

- Họ Đồng kia, người chết !

Dứt lời ngọn cửu hoàn đao của lão vung lên loang loáng, ra chiêu "thu phong tảo diệp" đao ảnh thành rừng chớp đến người Đồng Thiên Kỳ.

Thực tình Đồng Thiên Kỳ hơi khinh địch cho nên khi thấy lão ta ra chiêu cao tuyệt như vậy thì bất ngờ định "ái" lên một tiếng, khen :

- Tuyệt chiêu !

Trong lời nói, cả người chàng nhanh như chớp tung lên không vừa kịp ngọn đao lướt qua dưới chân. Đúng trong tích tắc ấy, thanh Long thủ kiếm lóe sáng lên rờn rợn, hoa lên không trung một vòng rồi nhằm đúng hậu chẩm của Cô Sơn Giao phóng xuống.

Cô Sơn Giao là lão giang hồ giàu kinh nghiệm, vừa thấy bóng Đồng Thiên Kỳ vút lên không là nghĩ đến nguy "Chết rồi !", nghĩ thầm trong bụng vậy là cả người theo thế đao chém hụt vừa rồi ngã nhào tới trước lộn hai vòng mới thoát chiêu kiếm của Đồng Thiên Kỳ trong kẽ tóc.

Thế nhưng khi lão đứng được dậy thì đã thấy mồ hôi tháo ra như tắm, hiển nhiên kiếm khí rít ngang qua gáy cũng đủ làm lão hồn tiêu phách tán.

Đảo mắt lão liên như tìm kế thoát thân, thần thái của lão ta không qua nổi mắt Đồng Thiên Kỳ, chàng cười gằn nói :

- Cô Sơn Giao, đao pháp của người cũng tuyệt thật đấy, tránh được một kiếm của Đồng mỗ kể ra người xứng danh cao thủ đấy ! Nhưng giờ thì người xem chiêu ?

Đột nhiên chàng đổi kiếm sang tay trái rồi hoa lên một vòng người theo kiếm lướt tới, chỉ thấy đầy trời kiếm ảnh, ẩn ước bên trong hình Long thủ dương phi.

Cô Sơn Giao vừa thấy chàng ra chiêu, thì định đưa đao lên chống đỡ, thế nhưng chợt phát hiện ra chiêu kiếm quái lạ thì khựng người rồi la lên thất thanh :

- Long thủ kiếm...

Chữ "kiếm" vừa kịp thoát ra khỏi miệng lão thì "phụp" một tiếng, cả lưỡi kiếm của Đồng Thiên Kỳ đã cắm đúng vào yết hầu của lão ta cắt đứt lời lão.

Cô Sơn Giao trợn mắt tuyệt khí, chừng như vừa kịp hiểu ra Đồng Thiên Kỳ xuất chiêu chính là tuyệt học "Long Thủ kiếm pháp".

Bấy giờ tám gã đại hán đứng dưới thềm tận mắt chứng kiến Đồng Thiên Kỳ ra tay thì đã khiếp vía, thế nhưng biết tình thế hm nay lành ít dữ nhiều, cả tám tên dựa người vào nhau cứ lăm lét nhìn Đồng Thiên Kỳ.

Sư đồ Toàn Phong Cái đã ra đến thềm, Toàn Phong Cái đưa mắt nhìn tám tên đại hán, rồi quay lại thấy đệ tử của mình khoanh tay huýt gió thì tức giận.

Toàn Phong Cái đột nhiên lớn tiếng nói :

- Hài tử, người còn ngồi ngâm thơ đấy ư, còn chưa chịu tẩu chúng đi ?

Tiểu hành khất neho mắt cười hi hi nói:

- Lão gia gia, đến lúc rồi sao ?

Vừa nói dứt, cả người gã như cánh phi yến vút vào giữa tám tên đại hán đang chuyển động, chỉ thấy đám người tung loạn lên kèm theo những tiếng rú dài thảm thiết, rồi tám thân hình đổ xuống trên đất nhanh như chớp, chuyện xảy ra cực nhanh tợ hồ chỉ là cái chớp mắt mà thôi ?

Khi mọi cái trở lại yên lặng, chỉ thấy tám gã hán tử giờ đây trở thành tám cái xác không hồn, trên ngực mỗi gã đều đâm máu tươi, ngược lại trong tay tiểu hành khất nắm một ngọn trủy thủ đoản đao sắc lạnh như băng, gã cười cười nhìn lão hành khất Toàn Phong Cái nói :

- Lão gia gia. không tội chứ ?

Toàn Phong Cái nghe rằng cười nói :

- Hài tử, người thực không làm xấu mặt lão phu

Thâu ngọn thất chùy trong người xong, tiểu hành khất nói :

- Cùng với Huyết Kiếp Thủ hành động, hay lại để thẹn mặt người !

Đồng Thiên Kỳ khi ấy cười xen vào nói:

- Quá lời !.

Rồi lại hỏi lão hành khất :

- Giải quyết xong bọn này rồi chúng ta đi đâu tiếp ?

Toàn Phong Cái hai tay xoa xoa đầu, nói :

- Đại Cung hồ.

- Hồ chủ là ai, tiền bối biết chứ ?

Toàn Phong Cái gật đầu nói :

- Cung Hồ quỷ tẩu, Đồng thiếu hiệp hẳn cũng biết rõ !

- Ừm, chỉ có điều không biết đường đến đó

- Từ đây đi Đại Cung hồ chỉ có một đường thể nhưng muốn vào Cửu Cô lĩnh thì có hai đường thủy bộ, không biết lão đệ chọn đường nào ?

Đồng Thiên Kỳ hỏi lại :

- Nhị vị sư đồ không biết định đi thể nào?

Toàn Phong Cái lại xoa đầu theo thói quen :

- Sư đồ lão ăn mày ta xưa nay quen trên bộ, nên đi đường vòng ra hậu sơn Cửu Cô lĩnh.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu quay nhìn Bạch Vân Phụng lại hỏi:

- Nàng thì sao ?

Bạch Vân Phụng chớp chớp mắt nói :

- Thủy công em cũng không tệ lắm, nhưng chẳng muốn tách riêng mọi người !

Đồng Thiên Kỳ nói :

- Ta định dùng thủy công lặn đột nhập đến tiền diện sơn đảo của chúng, nàng có lẽ không theo được.

Bạch Vân Phụng cự lại :

- Sao lại không được, chỉ cần một chiếc thuyền nhỏ em yểm trợ cho chàng xâm nhập, sao lại không được chứ ?

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn Toàn Phong Cái, thấy Toàn Phong Cái gật đầu đồng ý, chàng bèn nói :

- Vậy thì tuyệt, chúng ta xâm nhập sào huyệt của chúng theo thủy bộ hai hướng tiền hậu !

Đại Cung hồ là trung điểm trên đường đến Dương Tử Giang có địa hình hiểm yếu, hợp với Long Cung hồ và Bạc hồ tạo hành hình chữ "tâm", chính giữa chính là Cửu Cô lĩnh, ba mặt là nước chỉ có con đường độc đạo hướng tây là thông đến cốc. Đây chính là hiểm địa tự cổ chí kim trong Dương Tử Giang này.

Nhật Nguyệt Bang đã dùng nơi này để làm bình phong trấn giữ cho Quần Sơn, Động Đình. Hai nơi ấy tạo hình thế ỷ dốc cho nhau.

Trời vừa hừng sáng, trên mặt hồ làn hơi nước quện với sương mai mờ mờ, nhưng trong làn sương ấy tinh mắt lắm cũng có thể nhận ra một chiếc thuyền đơn đang rẽ nước tiến sâu vào hồ.

Đội thuyền chặn giữ hồ của Nhật Nguyệt Bang vừa phát hiện ra có thuyền lạ thì lập tức khẩn trương hẳn lên, bọn họ tuy chưa biết thuyền kia là của ai, thế nhưng tin tức

Huyết Kiếp Thủ sắp đến Cửa Cô lĩnh thì chúng đã nhận được. Do vậy, một mặt bắn pháo hiệu báo động, mặt khác lại thổi tù và giục thuyền dàn hàng ngang nghênh tiếp.

Khi còn cách chừng mười trượng thì bọn họ đã thấy trên chiếc thuyền đơn duy nhất là một thiếu nữ quần là áo lĩnh phất bay trong gió mai, dáng vẻ mảnh mai đào liễu tựa như tiên xa thế trần.

Đội thuyền tuần tra của Cung Hồ bảo cả thấy ba chiếc phân làm ba mũi chính diện và tả hữu vây lại, thiếu nữ trên thuyền vẫn đứng trước mũi thuyền thân thái tự nhiên phơi phới tựa hồ như không có gì khác lạ. Phút chốc đã đến gần, cả đội thuyền Cung Hồ bảo gần như ngẩn ngơ trước sắc đẹp tuyệt thế của thiếu nữ, bọn họ ngơ ngác chừng như không hiểu sáng tinh mơ làm sao lại có một thiếu nữ đơn thân độc mã vào hồ này ?

Chỉ có một điều bọn họ không suy nghĩ đến mà thôi, đó chính là thuyền của thiếu nữ không mái chèo mà vẫn lướt về trước nhẹ nhàng ?

Đương nhiên, nếu như bọn chúng hiểu rằng thiếu nữ chính là Vạn Kiếm Công chúa Bạch Vân Phụng, cùng vị danh chấn thiên hạ - Huyết Kiếp Thủ thì có lẽ bọn chúng không khi nào dám tiến lại gần !

Một gã đứng đầu mũi thuyền mặt mày hung tợn thấy thuyền chỉ còn cách một trượng, bèn quát tiếng lớn hỏi :

- Ê ! Tiểu cô nương, người làm gì vào đây?

Bạch Vân Phụng chớp chớp đôi mắt cười :

- Chơi hồ !

Gã đại hán ngớ người giây lát rồi ngửa cổ cười kha kha :

- Chơi hồ ư ?... Nha đầu, người muốn chết, nội trong năm trăm dặm vuông ai không biết hồ đây là đâu mà dám tùy tiện vào chơi hử?

Bạch Vân Phụng vờ ngạc nhiên ;

- Nhưng tôi đã ngao du vào đây, chẳng lẽ bỏ ra hay sao ?

Gã đại hán đưa mắt nhìn nàng từ đầu đến chân, chừng như lên tiếng cười sàm sỡ trong họng khục khục mấy tiếng, nói :

- Người không trở ra, thì ta cũng không muốn đuổi...

Bạch Vân Phụng tròn mắt la lên :

- Vậy người định làm gì ?

- Ô, giữ người lại đây..

Gã ta vừa nói vậy thì cả đám hán tử trên thuyền đồng hòa theo cười la :

- Phải, phải... giữ nó lại, Phân đàn chủ chúng ta chẳng phải có lệnh tìm mỹ nữ các phương đem về bay sao chứ ? Nó tự tìm đến lẽ nào không giữ lại ?

Đám phàm phu tục tử cười vậy mỗi tên mỗi câu cười đùa nham nhở nghe đến chối tai, Bạch Vân Phụng tuy là giang hồ nữ, thế nhưng nghe những lời này cô ta cũng thẹn đỏ cả mặt lên. Cơn thẹn thành nổi giận, đột nhiên nàng vận công lực xuống hai chân khiến chiếc thuyền nàng bỗng vọt phóng lao vào thuyền lớn của chúng.

Thuyền tuy nhỏ, thế nhưng Bạch Vân Phụng vận nội công đẩy thuyền đi như bay, tạo nên một sức mạnh kinh người

Bọn người Nhật Nguyệt Bang thấy đột biến đều "á" lên thất kinh, chúng định trở tay ứng biến nhưng không còn kịp, chỉ nghe âm một tiếng, chiếc thuyền nhỏ đâm ngang vào chiếc thuyền cánh trái cả hai lập tức vỡ tan thành nhiều mảnh.

Chính lúc thuyền chuẩn bị đâm vào thuyền địch thì cả người Bạch Vân Phụng mượn sức thuyền tung người vọt lên không rồi nhằm một chiếc thuyền khác đập mạnh xuống.

Nàng thi triển thiên cân trụ, sức đến thiên cân, đám hán tử trong cơn hỗn loạn vừa lo cứu người bị rơi xuống hồ vừa khiếp đảm cho nên căn bản không biết ứng phó thế nào. Đến khi thấy cả người thiếu nữ rơi mạnh xuống thuyền. âm một tiếng, cả thuyền chao đảo mạnh rồi nước ập vào chìm ngấm.

Cứ vậy Bạch Vân Phụng lại tung người lên vọt đến chiếc thuyền thứ ba, lúc này trên thuyền bọn chúng gần chục tên đã rút binh khí ra cầm tay, Bạch Vân Phụng vung thanh Phụng vĩ lên ra chiêu "Bách hoa lạc địa" chỉ thấy ánh thép ngời ngời, xen vào đó là những tiếng rú kinh hoàng.

Vân Phụng chỉ chờ có thế, đạp chân nhấn thuyền chìm ngấm rồi tá lực tung người vọt lên cao bay vào bờ.

Chính ngay lúc này, từ dưới mặt hồ vọt lên một cột nước cao có đến năm trượng, đứng trên cột nước là một thiếu niên vận bạch y, người vừa rời khỏi mặt nước, hai tay vung lên phát chuồng đánh âm âm. Trong tiếng la hét thảm thiết, đã thấy cả người thiếu niên vọt thẳng vào bờ cùng hướng với Bạch Vân Phụng.

Bấy giờ, Vân Phụng vừa vào bờ thì gặp một toán quân khác, nàng như giận đến cực độ, nên tay kiếm tay chuồng tả xung hữu đột, chỉ thấy đầu rơi máu chảy, một cảnh huyết chiến kinh hồn.

Đồng Thiên Kỳ vừa vào đến bờ thì xuất Tiềm Long Chuồng đánh âm âm trợ lực cho Vân Phụng rồi la lớn:

- Vân Phụng xông vào !

Vừa dứt lời, không đợi Vân Phụng đáp lại, cả người chàng vọt thẳng lên núi, nhưng chính lúc ấy bỗng nghe một tiếng quát lớn :

- Dừng lại !

Vừa dứt tiếng quát, từ sau một khối đá lớn bên đường vọt ra một lão già mặt mày hung ác, tiếp đó là một loạt tiếng xé gió, hơn mấy mươi tay đao thủ vọt ra theo. Chính ngay lúc này từ phía sau lưng cũng nghe thấy tiếng quát tháo tình hình trước mắt khiến Đồng Thiên Kỳ giật mình, chàng không ngờ đối phương chuẩn bị từ trước, bao vây lấy cả người chàng.

Lão già mặt âm hiểm vọt lên trước, chỉ tay vào mặt Đồng Thiên Kỳ quát hỏi :

- Người có phải là tên Cuồng đồ Đồng Thiên Kỳ không ?

Bạch Vân Phụng đã ở bên người Đồng Thiên Kỳ, nàng hơi lo trong lòng, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ vẫn cứ thản nhiên, nói :

- Còn người ? thân phận thế nào ?

Lão già cười vang lên khiến cả chòm râu sơn dương rung liên hồi :

- Cung Hồ Tổng quản ? "Tuần Tá truy hồn" Hào Nhất Đức.

- Ủm, người bao vây Đồng mỗ, giờ định thế nào đây ?

Hào Nhất Đức vẫn chưa ngớt tiếng cười:

- Ta trước hết hỏi người, xâm nhập vào Cung Hồ làm gì ?

- Tìm người ?

- Khi chưa đến đây người có hỏi dò rồi chứ

- Thăm hỏi gì ?

- Cung hồ xưa nay vào dễ ra khó, chẳng lẽ người không biết điều này ?

Đồng Thiên Kỳ nhướng mày cười cợt hỏi:

- Đây là quy luật "Cung Hồ quỷ tẩu" đặt ra sao ?

Hào Nhất Đức nghe gọi đúng tên Hồ chỉ thì phát nộ, quát lớn :

- Không cần biết là quy định của ai, tiểu tử người đã chui vào đây thì chớ nghĩ chuyện ra, huynh đệ đâu, cho hấn nếm mùi!

Lão vừa hạ lệnh lập tức hơn hai mươi tên đại hán từ ba hướng bổ vào.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt, rồi ghé đầu nói với Bạch Vân Phụng :

- Vân Phụng, chúng ta tiến chúng lên đường !

Dứt lời, bốn chưởng cùng vung ra, Đồng Thiên Kỳ một chưởng "Tiềm Long sơ động" hớp tới một chưởng "Đan Phụng Triều dương" của Bạch Vân Phụng, thế uy mãnh như trời long đất lở.

Chỉ nghe trong tiếng chuông, đám hán tử vừa nhảy vào có kẻ đã vung gươm có kẻ đã hươu đao, có kẻ tung chuông.. Nhưng chung quy bọn chúng đều không đáng là hạng mặt lừ đờ tử của Đồng Thiên Kỳ. Chỉ nghe những tiếng rên la hự hự, gần hai mươi thân hình cùng bay ra ngoài lả tả như giấy.

Bọn Đồng Thiên Kỳ vừa ra một chuông đầu là đánh tan đội quân gần hai mươi tên tươi tắn như giấy vụn, thấy cảnh này Hào Nhất Đức không khỏi lạnh người co rúm. Nhưng phút chốc khiếp sợ biến thành căm phẫn, lão thét như cuồng :

- Cuồng tử, người chết !

Rồi phất tay ra hiệu cho cả đám đệ tử cùng xông lên.

Bấy giờ bốn phương tám hướng địch nhân ồ ạt xông vào như vỡ bờ, Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh lại, huyết Mi tâm bỗng đỏ ửng lên như nhỏ máu, giọng lạnh như băng:

- Cánh tay Huyết Kiếp Thủ vươn đến đâu ở đó không còn sự sống, đại hạn các vị đã đến

Trong tiếng quát hai tay vung lên, quét chuông song thi, cả người chàng tựa như chiếc vù trong đám bụi lốc, chẳng còn nhận ra đâu đâu nữa.

Bạch Vân Phụng cũng không chịu khoan tay, thanh Phụng Vũ kiếm trong tay nàng hoa lên, bao nhiêu sở học như có cơ hội để thi triển, ánh kiếm vù vù lướt đến đâu là ở đó máu chảy đầu rơi.

Trên một khoảnh đất rộng cây cối xanh tươi, giờ đây biến thành một trường huyết sát bao nhiêu tiếng rú thảm là bấy nhiêu oan hồn vất vưởng rời khỏi thân xác về cõi vô minh.

Người đông mà lực yếu thì chẳng khác những tấm bia thịt, phút chốc cả chiến trường là một cảnh đầu bay óc phọt, thực đến cả trên đất nhìn thấy cũng rướm cả huyết lệ.

Đám người bỏ vào tấn công bọn Đồng Thiên Kỳ càng lúc càng vội đi thì đám thân người trên chiến trường càng lúc càng cao lên.

Cuộc đại đồ sát chưa đầy khoảnh khắc đã giết hết hai phần ba số quân của Cung hồ.

Hào Nhất Đức thấy vậy thì khiếp sợ phát hoảng la lớn :

- Rút lui bảo toàn lực lượng !

Đám cuồng đồ lao vào trận như thiêu thân vốn cũng đã ngán sợ tận xương, nhưng vì Cung hồ quy nghiêm ngặt cho nên biết có tự động rút lui thì chết càng thảm hơn, lúc ấy vừa nghe lệnh rút như vỡ đê phao không ai bảo ai nhào ra ngoài cuộc chiến tháo chạy tứ tán.

Bản thân Hào Nhất Đức vừa phát lệnh xong, cũng co giò chạy thực mạng nhưng lão vừa chạy chưa được hai ba trượng bỗng bên tai nghe tiếng cười lạnh lẽo nói :

- Người định chạy đi đâu ? Để những oan hồn này ai dẫn đạo cho chúng

Hào Nhất Đức nghe vậy thì rụng rời tay chân, nhưng thấy Đồng Thiên Kỳ đã chặn án trước mặt thì không còn đường chạy, bèn khựng người làm bạo nói :

- Đồng Thiên Kỳ hôm nay người dám vào tận Cung Hồ làm loạn, người sẽ bị băm sống !

Đồng Thiên Kỳ cười mỉm :

- Chỉ bằng vào người mà dám buông câu ấy ư? Bị băm sống phải là người.

- Hừ, người tin chắc lấy nổi mạng lão phu chứ ?

- Dẫu ta cho người chạy ra ngoài mười trượng, chỉ e cũng không thoát nổi cái chết

Cự ly mười trượng không phải là gần, đối phương dù công lực thân pháp cao tuyệt đến đâu cũng khó đuổi kịp, Hào Nhất Đức nghe vậy thì nghĩ nhanh nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người nói thực chứ ?

- Hắc hắc... Huyết Kiếp Thủ xưa nay chưa nói hai lời bao giờ !

"Tuần Giang truy hồn" Hào Nhất Đức không nói thêm tiếng nào, liền quay người phóng chạy ngay, vừa chạy vừa đếm bước chân đồng thời vừa nghĩ kế thoát thân.

Mỗi bước ba xích, mười trượng có đến ba mươi bốn bước nhảy, Hào Nhất Đức nhảy một bộ thì càng xa Đồng Thiên Kỳ nhưng ngược lại càng cảm thấy trầm trọng vì khoảng cách hạn định càng đến gần. Khi nhảy đến bước thứ ba mươi ba thì gã bỗng khựng người dừng lại, mồ hôi trên trán đã thấy lấm tấm đủ thấy lão rất căng thẳng, vì chỉ cần nhảy thêm một bộ nữa thì ranh giới sinh tử được quyết định.

Lão còn khựng người chưa quyết thì bỗng sau lưng giọng Đồng Thiên Kỳ lành lạnh vọng lại :

- Hào Nhất Đức, nhanh nhảy bước cuối cùng !

Hào Nhất Đức bỗng nghiêng răng nói :

- Giỏi, người chờ xem !

Chữ "xem" vừa dứt, bỗng lão quay phắt người co giò phóng chạy

- o O o -